

GREETJE VAN DEN BERG

De vader van

Roman

Luca

Greetje van den Berg

De vader van Luca

Zomer & Keuning

Proloog

Ze gaat het anders doen dan haar moeder.

Beter, vooral veel beter.

Priscilla van Doorn kijkt naar haar vierjarige zoon die met zijn tong uit zijn mond de eerste letter van zijn naam probeert te schrijven, zoals zij hem even daarvoor heeft voorgedaan. Glunderend houdt hij het resultaat omhoog.

‘Goed zo, Luca!’ Ze klapt in haar handen. Trots en diep verdriet strijden om voorrang. Ze wil het verdriet niet laten winnen.

Zij gaat het anders dan haar moeder aanpakken. Zij zal haar zoon wel liefde en een goede jeugd geven. Haar prachtige zoon, die sinds kort naar groep een van de basisschool gaat, zal het aan niets ontbreken. Luca zal voor haar altijd op de eerste plaats komen. Daar kan zijn vader Matteo niets aan veranderen. Helemaal niet nu hij naar Merano in Italië is vertrokken omdat zijn familie hem plotseling nodig had.

Vanaf het moment dat bekend werd dat Matteo’s vader ernstig ziek was, had ze geweten dat hij terug wilde. Hij zei het niet, maar ze merkte het aan zijn onrust. Afwezig luisterde hij naar haar verhalen en naar die van Luca. Hij appte de hele dag, was kortaangebonden en nerveus.

Op de avond van Luca’s vierde verjaardag was het hoge woord eruit gekomen. Zijn familie drong aan op terugkeer naar Merano, de stad in Zuid-Tirol in Italië waar hun familiehôtel stond. Nu zijn vader zo ziek was, wilde hij zelf ook bij hen zijn.

Later bedacht ze dat ze dit moment vier jaar lang had zien aankomen. Matteo had wel beweerd dat hij in de buurt van

zijn zoon wilde wonen, maar ze wist dat zijn familie een grote invloed op hem had. Mede daarom had ze geweigerd om met hem te trouwen.

Matteo's moeder was tegen hun relatie, al kende ze Priscilla nauwelijks. Ooit was deze Nederlandse vrouw zelf met haar vakantieliefde getrouwd. Ze hadden elkaar ontmoet toen zij met haar familie in het hotel logeerde, waar ze nu al jaren samen met haar man de leiding had. En juist zijn moeder had een grote invloed op hem.

Toen ze zwanger raakte van Luca had Priscilla verwacht dat Matteo zich ervan af zou maken met een maandelijks bijdrage in de kosten van Luca's opvoeding. In plaats daarvan vroeg hij haar ten huwelijk.

Misschien had ze toen toch ja moeten zeggen. Angst had haar ervan weerhouden, omdat ze niet kon geloven dat een man als Matteo werkelijk van haar hield. Hij had zich erbij neergelegd en had via een makelaar een appartement in de buurt gehuurd. Op die manier kon hij er voor Luca zijn. Nog twee keer had hij haar gevraagd om met hem te trouwen. Hij had gezegd dat ze eens met een psycholoog moest praten, toen ze voor de derde keer weigerde. Hij beweerde dat de geesten uit haar verleden haar beletten om gelukkig te worden. Alsof dat zou verbeteren door er met een vreemde over te praten.

Vier jaar hadden ze het zo volgehouden. Vier jaar, waarin ze had gevoeld hoe hij ernaar hunkerde om samen met haar en Luca een gezin te vormen.

Nu is hij vertrokken.

Hij had haar gevraagd om met hem mee te gaan.

Ze had weer geweigerd.

Alleen al bij de gedachte stikt ze bijna in haar eigen angst. Wat moet ze in een vreemd land bij mensen die niets van haar willen weten? En dan is er nog de taal. In Zuid-Tirol wordt zowel Duits als Italiaans gesproken, maar beide talen beheerst ze nauwelijks.

Matteo past niet bij haar.

Vanaf het eerste moment dat ze elkaar ontmoetten, had ze het geweten. Ze had zich vereerd gevoeld dat hij belangstelling voor haar had, maar hij kwam uit een heel ander milieu. Ze zag het aan hem, nog voordat hij haar op internet foto's van Hotel Stella di Merano liet zien.

Vier jaar lang had Matteo zich een goede vader voor Luca betoond. Ze waren niet getrouwd, ze woonden niet samen, maar hij was er zo vaak hij kon. Wanneer ze weg wilde, zorgde Matteo dat hij voor Luca kon zorgen. Ze had weleens gedacht dat ze het op die manier beter hadden dan een echtpaar.

Matteo hield van haar.

Van haar kant was het geen gebrek aan liefde voor Matteo, maar het was de diepgewortelde angst dat het tussen hen net zo zou gaan als tussen haar ouders.

Hij had dat niet begrepen. Evenmin begreep hij haar weigering om met hem mee naar Italië te gaan.

Zwijgend had ze zijn verwijten over zich heen laten komen.

'Je kunt ook gewoon hier blijven,' had ze uiteindelijk gezegd, terwijl ze zijn blik ontweek. 'Bij mij en bij Luca bedoel ik... We hebben het toch goed?'

'Hoe kom je erbij dat we het goed hebben? We zijn geen gezin. En je begrijpt hopelijk wel dat ik nu graag bij mijn vader wil zijn? Dat jij geen vader hebt, wil niet zeggen dat ik ook moet doen of mijn vader niet bestaat. Hij heeft me nodig! Dat begrijp jij niet, maar er zijn mensen die anderen nodig hebben!'

Zo was hij gegaan.

Hij had haar en Luca gewoon achtergelaten, net zoals haar vader dat ooit had gedaan. Geschiedenissen herhalen zich, maar zij gaat het beter doen dan haar moeder. Veel beter.

1

De eerste keer dat Margriet Cuperus hem zag, had ze nauwelijks aandacht aan hem geschonken. Ze kwam net uit haar werk en wilde haar fiets naar de berging brengen van het appartementencomplex waar ze woonde. Op het moment dat ze de deur van de centrale entreehal opende, keek ze opzij en zag het jongetje op zijn knieën zitten. Even bleef ze staan. Het beeld van het jongetje dat helemaal opging in zijn tekening van stoepkrijt vertederde haar. Ingespannen werkte hij, met het puntje van zijn tong uit zijn mond. Ze kon zich niet heugen dat ze hem ooit eerder had gezien.

Heel even had het haar bevreemd dat hij ondanks de invallende duisternis en onaangename temperaturen van deze novemberdag nog alleen buiten was. Met de gedachte dat hij wellicht met zijn ouders op bezoek was bij een van de andere bewoners van het complex, stelde ze zichzelf gerust.

Direct daarna gingen haar gedachten naar haar werk bij zorggroep Polderland, waar ze als receptioniste werkte. Terwijl ze haar brievenbus inspecteerde en daarna met een paar reclamefolders onder haar arm de trap naar boven nam, dacht ze aan haar nieuwe leidinggevende. Vandaag was het de eerste werkdag van Verena Hogewoning geweest. Haar voorgevoel, dat haar tijdens de sollicitatiegesprekken al parten had gespeeld, was vandaag bevestigd. Verena Hogewoning doet wel aardig, maar ze is het niet.

Tijdens haar sollicitatiegesprek waren haar collega's enthousiast over haar humor, haar scherpzinnige geest en de manier waarop ze leiding aan de afdeling wilde gaan geven. Ze had visie

en een goed doortimmerd plan, waarin naast eigen verantwoordelijkheid voor werknemers, klantvriendelijkheid hoog in het vaandel stond. 'Ik wil het beste uit mensen halen,' had ze wel drie keer met klem beweerd en dan trok ze op een bijna komische manier haar zorgvuldig getekende, dikke, donkere wenkbrauwen op. Margriet was de enige die tegen haar benoeming stemde, en zo werd Verena aangenomen als de nieuwe teammanager.

Op die eerste werkdag had Margriet al bedekte afkeuring tussen haar vriendelijke opmerkingen door horen sijpelen. Ze meende toen nog dat het aan haar moest liggen, omdat haar collega's onverminderd enthousiast bleven. Op die kille novemberdag was Margriet zo met haar gedachten bij Verena geweest dat het jongetje al heel snel naar de achtergrond was verdwenen.

En nu, nu Verena inmiddels al drie maanden als teamleider werkt, gaat het weer net zo. Wanneer Margriet aan het einde van een frisse, maar zonnige februaridag naar huis fietst, vraagt ze zich af of er ooit een dag zal komen, waarop ze niet meer alleen maar aan Verena Hogewoning kan denken als ze uit haar werk komt. Het is duidelijk dat haar voorgevoel van het allereerste moment haar niet heeft bedrogen. Haar leidinggevende heeft twee kanten, en de donkere kant bewaart ze vooral voor Margriet. Ze durft haar collega's niet eens te vertellen wat ze elke dag ervaart, bang als ze is om voor gek te worden bestempeld. Naar hen toe gedraagt Verena zich voorkomend.

Zij merkt dat ze altijd op haar hoede is als Verena in haar buurt komt.

Verena, Verena... Daar gaat ze weer. Ze kijkt om zich heen en probeert zichzelf af te leiden. Bij de bushalte die ze passeert, staan de mensen die er elke dag om deze tijd staan. Vanmiddag worden ze omringd door de gouden gloed van de zon die de hele dag heeft geschenen, maar nu afscheid neemt. Het laatste licht schittert in de ramen van het tegenovergelegen huizenblok.

Ze is bijna thuis als ze ineens het jongetje weer ziet.

Met opgetrokken schouders staat hij onder de galerij alsof hij

het koud heeft. Zijn afgedragen, grijze bomberjack is te zomers voor de tijd van het jaar. Waarom staat hij daar?

Wacht hij op een vriendje?

Of klopt haar idee dat zijn ouders ergens op bezoek zijn en hij buiten speelt?

Het beeld van dat jongetje raakt haar ineens diep.

Als ze hem groet, kijkt hij even verrast op, maar hij slaat zijn ogen neer als hij haar zachtjes gedag zegt. Eenzaamheid omhult hem, of misschien verbeeldt ze zich dat maar. Wanneer ze haar fiets heeft weggezet en in de hal haar post uit de brievenbus heeft gehaald, werpt ze een blik door het raam en ziet dat hij dichterbij is gekomen. Hij steekt zijn hand op als hij haar ziet. Ze glimlacht naar hem en loopt door. Even overweegt ze, geheel tegen haar principes in, de lift te nemen. Haar principes winnen, maar terwijl ze de trappen naar de derde verdieping beklimt, merkt ze hoe vermoeid ze is. Verena had beweerd dat ze het beste uit de werknemers wilde halen, bij haar heeft ze vooral bereikt dat ze tegenwoordig aan het einde van de werkdag doodop is.

Het is nog maar kort geleden dat Verena haar intrede deed, maar Margriet heeft zich er van de week op betrappt dat ze na negen fijne jaren bij zorggroep Polderland nu naar vacatures kijkt. Opgelucht duwt ze even later haar voordeur open. Ze trekt gauw haar pumps uit, hangt haar jas aan de kapstok en gaat in haar makkelijke stoel zitten. Eerst even uitrusten, daarna zal ze bedenken wat ze vanavond wil eten.

Haar vingers dansen een uur later razendsnel en lichtvoetig over de toetsen van haar zwijgende piano. Alleen zichzelf hoort het *presto agitato* van pianosonate nummer veertien van Beethoven door haar koptelefoon.

De piano staat weliswaar op een kamer die door haar vader zoveel mogelijk is geïsoleerd, maar desondanks sijpelt er toch geluid via de muren naar de burens. Om klachten te voorkomen en onbelemmerd te kunnen repeteren, heeft Margriet bij haar akoestische piano een silent systeem aangeschaft. Af en toe speelt

ze zonder koptelefoon omdat ze ervan geniet als de ruimte zich vult met klanken. Maar vandaag hoort alleen zijzelf dat ze een verkeerde toets aanslaat. Ze hapert even en speelt door. Het stuk vergt haar uiterste concentratie. Foutloos moet het worden, maar nooit is ze tevreden over haar spel.

Iedereen zegt dat ze fantastisch speelt, maar zij weet dat ze niet goed genoeg is.

Opnieuw slaat ze een paar verkeerde toetsen aan. Geërgerd stopt ze, haalt diep adem, bladert terug naar het begin van de partituur en stort zich weer vol overgave op de muziek.

Focussen, daar draait het om. Niet aan andere dingen denken. Niet haperen, maar doorgaan tot ze het foutloos en zonder partituur kan spelen. Buiten de muziek bestaat er niets meer.

Zo moet het zijn.

Met de muziek kan ze de wereld buitensluiten. Vanaf het moment dat ze dat had ontdekt, maakte ze daar gebruik van. Wanneer ze op school werd uitgelachen omdat ze in de ogen van haar klasgenoten vreemde kleren droeg, ging ze bij thuiskomst achter de fraaie, glanzend zwarte piano zitten, die haar ouders speciaal voor haar hadden aangeschaft. Dan telde alleen nog haar muziek. Ze heeft schatten van ouders, maar ze hadden nooit in de gaten gehad hoe ze zich isoleerde. Buiten school en pianoles was er niets. Haar moeder schreef poëzie, schilderde, maakte beelden en vond zichzelf daarom een artistiek type. Ze had een heel eigen kledingstijl en naaide alles voor zichzelf en voor Margriet. Met al haar goede bedoelingen werd Margriet daardoor een buitenbeentje, want ze zag er in haar zelfgenaaide kleurige broeken en jurken altijd anders uit dan de anderen.

Nooit durfde ze te zeggen dat ze zo graag een gewone spijkerbroek met een trui zou dragen, en nog minder dat er op school werd gezegd dat zij en haar moeder stomme kleren droegen.

Ze werd niet gepest, maar viel overal buiten. Verjaardagsfeestjes gingen aan haar neus voorbij. Wanneer ze zelf jarig was, zei ze tegen haar moeder dat ze geen zin had in zo'n kinderachtig feestje.

In haar muzikaliteit herkende haar moeder iets van haar eigen creatieve aanleg. In de schuur achter hun huis schiep ze haar schilderijen en beelden, maar ook verschillende gedichten zagen daar het levenslicht. Ze werkte aan een poëziebundel. Steeds vond ze weer een andere kunstvorm waar ze zich met veel enthousiasme op stortte. Hun huis was bezaaid met haar scheppingen, waarvan ze vooral zelf erg onder de indruk was. Haar vader werkte als monteur bij een garage en hij was een handige doe-het-zelver, die hun boerderij schitterend had verbouwd. Ook hij zag in Margriets talenten zijn eigen kwaliteiten weerspiegeld, want in zijn vrije tijd speelde hij basgitaar in een band. Een dag na zijn vijftigste verjaardag had hij tot opluchting van Margriet zijn lange, dunne haar af laten knippen, dat hij altijd in een armetierig staartje droeg. Jarenlang had ze zich geschaamd voor zijn kapsel, dat in de loop der jaren ook nog eens grijs was geworden.

Met zijn nieuwe look oogt hij veel jonger.

Concentreren, roept ze zichzelf tot de orde, maar het is te laat. Haar vingers slaan weer de verkeerde toets aan. Ontmoedigd gooit ze de koptelefoon van zich af en staat op. Wat is er vandaag met haar aan de hand?

Meestal kan ze alle problemen die ze op haar werk is tegengekomen vergeten zodra ze achter de piano kruipt. Vandaag gloeien ze steeds weer op. Ze komen samen met de herinneringen aan haar kindertijd. Of heeft ze dat kind nooit achter zich gelaten? Achtentwintig jaar is ze inmiddels, maar aan het einde van deze middag met die felle ogen van Verena op zich gericht, voelde ze zich weer zeven.

Terwijl haar kritiek nergens op sloeg.

Nadenkend staart ze uit het raam. Het donker heeft zich inmiddels over de wereld gelegd en de lampen in de meeste huiskamers van het appartementengebouw dat ze vanuit haar huiskamer aan de balkonkant ziet, zijn al aan. Bij enkele woningen op de onderste verdieping kan ze naar binnen kijken. Een overbuurman hangt onderuitgezakt op een lichte bank en kijkt

televisie. Een beeld dat ze van hem gewend is. Af en toe zit zijn vrouw naast hem, stijf rechtop. Ze heeft eens een keer gezien dat hij zijn arm om haar heen sloeg en haar zoende.

Altijd als ze hem ziet zitten, voelt ze zich een voyeur en toch kan ze het niet laten. Ze moet naar hem kijken, naar zijn logge lijf dat vrijwel altijd in grijze joggingpakken is gehuld.

Plotseling beklemt haar het binnen zitten. Ze verlangt naar de prikkelende avondlucht, waarin al zo duidelijk de geur van voorjaar hangt. Op het aanrecht staat nog afwas. Na haar eenvoudige avondmaaltijd is ze direct achter de piano gaan zitten. Straks doe ik die afwas wel, had ze gedacht. Ze wilde zo snel mogelijk haar gedachten ontvluchten.

Dat is vanavond niet gelukt.

Misschien helpt het als ze een flinke wandeling maakt.

In haar slaapkamer verruilt ze haar keurige, koningsblauwe rok met panty voor een makkelijke spijkerbroek en ze trekt haar sneakers aan. Haar bijpassende blazer moet het veld ruimen voor een dunne trui. In de grote spiegel aan de kastdeur monstert ze zichzelf kritisch. Zou Verena het beter vinden als ze morgen zo naar haar werk komt?

Met een spottend lachje wendt ze zich af en trekt in de hal haar zomerjas aan. Bijna opgelucht sluit ze daarna de deur achter zich alsof ze meent dat haar gedachten in huis achter zullen blijven. Met snelle passen beent ze de trappen naar beneden af, loopt langs de brievenbussen en drukt de buitendeur open.

Meteen ziet ze het jongetje over de parkeerplaats slenteren.

Nu nog.

Onwillekeurig kijkt ze op haar horloge. Het loopt tegen halfacht en het is donker. Ze blijft even staan. Met gebogen hoofd en zijn handen in de zakken van zijn jack volgt hij de witte lijnen op het asfalt. Het lijkt alsof hij haar niet ziet, maar als ze zijn richting uitkomt, kijkt hij ineens op. Om zijn mond krult een verlegen, afwachtend glimlachje. Het valt haar op dat het een mooi jongetje is met donker haar, onderzoekende bruine ogen en een regelmatig gezicht. Hoe oud zou hij zijn?

Hij is niet groot, maar zijn gezicht lijkt niet bij zijn lichaam te passen, alsof het volwassener is. Ergernis en medelijden strijden om voorrang.

‘Ben je hier nou nog?’ Ze hoort zelf dat haar openingszin niet overloopt van vriendelijkheid.

Hij haalt zijn schouders op.

‘Woon je hier in de buurt?’

Hij mijdt haar blik en knikt.

‘Heb je inmiddels wel thuis gegeten?’

Ze hoort een nauwelijks hoorbaar ‘ja’.

‘Is het niet een beetje laat om nu nog in je eentje buiten te zijn?’ houdt ze aan.

Hij haalt zijn schouders op, maar ze laat het er niet bij zitten. ‘Weten je vader en moeder dat je nu nog buiten bent?’

Ze verwacht bijna dat hij nu weer zijn schouders op zal halen, maar dit keer schudt hij zijn hoofd. ‘Ik heb geen vader.’

‘Dat is rot voor je.’

‘Nee hoor, vaders zijn stom...’ Nu kijkt hij haar wel aan, bijna uitdagend. Ze bedwingt de neiging om ertegen in te gaan. Wie weet wat dit kind allemaal al heeft meegemaakt. ‘Een moeder heb je wel?’ informeert ze nu voorzichtig.

Hij knikt.

‘Volgens mij zal ze best een beetje ongerust zijn als ze niet weet waar je bent. Het is al donker!’

Hij zucht diep.

‘Denk je niet?’ houdt ze aan.

‘Oké, ik ga al,’ klinkt het gelaten.

‘Waar woon je precies?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Daar!’ Zijn vinger wijst in de richting van een rijtje woningen met platte daken dat vanaf deze plek aan de overkant van de straat te zien is. Hoewel ze er dichtbij woont, komt ze er nooit. Vanaf het fietspad kan ze altijd de verwaarloosde, piepkleine tuintjes voor de huizen zien. Op warme zomeravonden worden er luidruchtige tuinfeestjes gevierd, die steevast in ruzie uitmonden. Woningen waarin mensen wonen

die zo'n ander leven leiden dan zij. Ze kijkt hem na als hij de straat oversteekt en vervolgens over een grasveld loopt dat voor de huizen ligt. Hij kijkt niet meer om. Bij het middelste huis verdwijnt hij achter een rij met schuurtjes die de voordeur vanaf de weg aan het zicht onttrekt. Langzaam loopt ze dezelfde kant uit, maar ze steekt de straat niet over. Vanaf de overkant probeert ze tevergeefs een glimp van de voordeur op te vangen. Het jongetje is nergens te zien. Even blijft ze staan, maar alles blijft stil. Waarschijnlijk is hij al binnen.

Met iets van opluchting begint ze aan haar wandeling.

'Luca!' Priscilla schrikt op als haar zoon ongemerkt voorbij de geopende deur van de kleine huiskamer probeert te sluipen. 'Wat doe je hier? Ik dacht dat je in bed lag!'

Languit ligt ze op de vale hoekbank, de afstandsbediening van de televisie in haar hand geklemd, alsof ze bang is dat Luca haar die zal willen ontfutselen.

Tot haar ergernis blijft hij op veilige afstand staan. Het stiekeme joch. Met een zucht gaat ze rechtop zitten en legt de afstandsbediening op tafel. 'Luca, kom hier!'

Hij ziet er klein en schuldbewust uit als hij de kamer binnenkomt, waar hij nog steeds afstand probeert te houden. Hij wordt een echte stiekemer. Ze probeert haar kalmte te bewaren. Als ze kwaad wordt, heeft ze zichzelf niet meer in de hand. Later zal zich dat tegen haar keren. Ze zal zich schuldig blijven voelen en ze zal bang zijn dat hij het op een dag aan zijn vader doorbrieft.

Als hij maar eens niet zo verrekte stiekem deed.

'Waar ben je geweest?'

'Gewoon...' Hij haalt zijn schouders op.

'Kijk me aan en kom hier!' Haar stem klinkt bij elk woord luider. Ze wil het niet, maar haar woede is altijd sterker dan zijzelf. Ze ziet zijn angst in de manier waarop hij naar haar toe komt en aan de blik in zijn ogen terwijl hij langs haar heen probeert te kijken.

Niets maakt haar razender dan die houding, die haar ervan

beschuldigt dat ze een waardeloze moeder is. Ze balt haar vuisten en ademt diep in en uit. ‘Waar ben je geweest?’ herhaalt ze met nadruk.

‘Gewoon... gelopen... bij de flat en zo.’

‘Wat moet je bij die flat? Je gaat toch niet met iemand mee?’ Woede slaat om in oprechte bezorgdheid. ‘Want dan kunnen ze je wat doen, weet je. Dan kunnen ze dingen met je doen die jij niet wilt.’

‘Net als bij jou.’

Ze spert haar ogen wijd open. Heeft ze het echt goed verstaan?

‘Wat bedoel je?’ Haar stem trilt.

‘Gewoon... Soms... Leo... Als Leo komt... Eerst ben je blij. Later ga je gillen. ‘Ik wil niet!’ Maar hij doet het toch...’

Ongemerkt heeft hij weer meer afstand genomen. Ze wenkt hem ongeduldig. ‘Kom hier!’

Angstig komt hij naar haar toe. Ze weet waar hij bang voor is. Het knaagt, het roept een intens gevoel van schuld op. Maar dit keer slaat ze haar armen om hem heen en trekt hem naar zich toe. ‘Jou mogen ze niets doen,’ fluistert ze. ‘Hoor je dat? Jou mogen ze niets doen...’ En dat blijft ze eindeloos herhalen.

2

Op de brug over de Urkervaart staat een rij auto's voor het verkeerslicht te wachten. Margriet ziet ze staan als ze zelf over de fietsbrug loopt. Lichten worden weerspiegeld in het water, aan de hemel gloeit het blauwe licht van de Poldertoren op.

'Ik snap niet dat je aan zo'n drukke weg wilt wonen,' had haar moeder gezegd toen ze met de papieren van de woningbouwvereniging was thuisgekomen. 'Sorry hoor, maar ik snap gewoon niet dat je zo'n flatje verkiest boven de ruime kamer die je nu hebt. We hebben je toch gezegd dat we voor jou willen verbouwen, zodat je een eigen badkamer en ingang krijgt? Dan ben je toch ook op jezelf? Wat is er zo anders aan die flat van je, behalve dat je de rust en de ruimte van ons huis zult missen?'

Alsof de woonboerderij van haar ouders aan de rand van Emmeloord niet aan een drukke weg ligt. Alsof een eigen badkamer en opgang haar moeder ervan zouden weerhouden om zich met haar leven te bemoeien.

Natuurlijk had ze dat allemaal niet hardop gezegd. Ze had alleen gewezen op het feit dat de meeste van haar leeftijdgenoten het ouderlijk nest al lang en breed hadden verlaten.

'Ik ben hier nog heel lang gebleven omdat ik weet hoe moeilijk je het ermee hebt als ik ergens anders ga wonen,' had ze eerlijk toegegeven. 'En echt, jullie zijn hartstikke lieve ouders, maar ik ben eraan toe om eindelijk zelfstandig te worden. Pa begrijpt dat ook. En het is trouwens geen flat, maar een appartement.'

Vanaf het moment dat ze een baan had gekregen bij de receptie van de zorggroep, had ze gespaard. Ze was geen type om uit te gaan. Zelden ging ze met haar enige vriendin Evianne

een dagje shoppen, kostgeld hoefde ze van haar ouders niet te betalen, voor haar dagelijkse levensbehoeften werd gezorgd en dus groeide haar spaarrekening gestaag.

Vier jaar geleden had ze zich bij de woningbouwvereniging ingeschreven voor een appartement. Haar moeder had zich er meteen druk over gemaakt. Haar vader had sussend aangevoerd dat ze dat later nog wel kon doen, omdat het echt nog wel even zou duren voordat Margriet aan de beurt was.

Daar had hij gelijk in gekregen.

Anderhalf jaar geleden kwam eindelijk het verlossende bericht dat ze in aanmerking kwam voor het nieuw te bouwen appartementencomplex.

Zoals verwacht, reageerde haar moeder heftig. Het was goed dat haar vader een rustig tegenwicht vormde. Met veel tact had hij haar moeder tot bedaren weten te brengen.

De goedbedoelde, maar dwingende zorg van haar moeder is voor hem soms ook verstikkend. Nu zij niet langer thuis woont, projecteert ze die op hem. Gelukkig is de rockband waar hij deel van uitmaakt een welkome afleiding. Net zoals voor haar, vormt muziek zijn uitlaatklep. Sinds ze verhuisd is, heeft hij er een gewoonte van gemaakt eens per week bij haar aan te wippen. Hij klaagt nooit, maar ze weet heel goed dat hij het niet makkelijk met haar moeder heeft.

Margriet heeft geen moment spijt van haar verhuizing gehad. Ze voelt zich sterker en zelfbewuster.

Verena's komst heeft daarin iets aan het wankelen gebracht. Ze weet haar te raken, alsof ze precies haar zwakke plekken kent. Uit de blikken van Verena onder haar zwaar aangezette wenkbrauwen spreekt regelrechte minachting en ze heeft geen idee waaraan ze die te danken heeft. Sinds de komst van Verena is het meisje in de alternatieve kleding terug, het kind dat altijd buiten de groep staat. Alsof er in al die jaren nooit iets is veranderd.

Daarom is ze nu zo overstuurd dat zelfs pianospel haar niet heeft kunnen afleiden. Want vanmiddag had Verena haar zwakke plek gevonden.

Ze staat stil op de brug en buigt zich over de leuning, waaronder het stille water donker glanst.

Aan het einde van de middag was Verena bij haar achter de receptie gekomen, een gewoonte waar Margriet een hekel aan heeft. Het voelt dan alsof Verena zich in haar vertrouwde domein dringt. Alle normaal zo vanzelfsprekende handelingen worden met een kritische blik door haar bekeken. Zo ervaart Margriet dat in ieder geval. Ze wordt er onzeker van en maakt fouten die ze normaal nooit maakt.

‘Wat zie je er vandaag weer geweldig uit.’ Verena was op een stoel gaan zitten en had haar van top tot teen gemonsterd.

Margriet had meteen gevoeld dat daar iets achter zat en het duurde niet lang voordat ze wist wat dat was. Ze zag hoe Verena met haar vingers met de donkerrood gelakte nagels langs haar dikke wenkbrauwen streek alsof ze zich ervan wilde verzekeren dat ze er nog zaten. Hoe zou ze die tekenen? Het viel Margriet op dat ze nu dikker en donkerder waren dan toen Verena pas in dienst was gekomen. Ze hadden dezelfde kleur als haar pas geverfde schouderlange haar, dat haar bleke gezicht benadrukte. Misschien was ze naar een schoonheidssalon geweest waar ze dit soort dingen deden. Zou ze het dan verder zelf bijhouden? Margriet had weleens gezien dat er een soort van malletjes bestaan waarmee je wenkbrauwen kunt tekenen. Het lijkt haar een heel gedoe, maar zij heeft dan ook geen verstand van dat soort dingen. Haar eigen wenkbrauwen hoeven niet bijgetekend te worden. Wat zou er aan de natuurlijke wenkbrauwen van Verena hebben gemankeerd?

Van al die gedachten had Verena geen notie. Ze had haar armen over elkaar geslagen. ‘Vind je zelf ook niet dat je kleding wel een beetje *over the top* is?’

In een klap werd ze jaren teruggeworpen in de tijd ‘Waarom?’ Geërgerd merkte ze dat ze onzeker werd. ‘Ik zie er toch altijd netjes uit, dacht ik zo.’

Verena glimlachte welwillend. ‘Je begrijpt me verkeerd. Het is heel netjes. Wat mij betreft zou je zo naar een bruiloft kunnen.’

Zelf droeg Verena een strakke, zwarte broek met daarop een wijde donkerrode bloes met zwarte motiefjes. Zo verdoezelde ze haar logge figuur. Op haar zwarte sneakers hoorde Margriet haar nooit aankomen. Daardoor werd ze meer dan eens door Verena overvallen.

‘Vanaf dag een viel het me op dat je veel aandacht aan je uiterlijk besteedt. Ik heb er niet veel verstand van, maar volg me mij draag je altijd de laatste mode.’

‘Dat valt wel mee, maar ik vind het belangrijk om er juist op deze plek goed verzorgd uit te zien.’ Ze had zichzelf weer een beetje onder controle. ‘Miep, jouw voorgangster, zei altijd dat ik het visitekaartje van de zorggroep ben.’

‘Laten we het maar niet over Miep hebben.’ Verena stond op en trok een gezicht alsof ze alleen al walgde van de naam van de vrouw die Margriet jarenlang zo dierbaar was geweest. ‘Ik zeg er verder ook niets van en je moet het zelf weten, maar ik vind echt dat het voor een receptioniste van onze zorggroep wel wat minder mag. Ga maar solliciteren bij een multinational. Daar zou je het goed doen.’

‘Ik weet... Ik denk...’ Wat was ze innerlijk kwaad op zichzelf omdat ze zich zo liet kennen.

‘Zo te zien heb ik een teer punt geraakt,’ constateerde Verena. ‘Nou, jammer dan.’

Voordat Margriet die woorden tot zich door kon laten dringen, was ze er weer vandoor gegaan, maar haar woorden bleven achter. Ze sloten zich aan bij de kinderstemmen, de tieneropmerkingen: ‘Wat heb je achterlijke kleren!’

Vanaf het moment dat ze kleedgeld van haar ouders kreeg, had ze haar best gedaan om daaraan te ontsnappen. Kleding werd een belangrijk item in haar leven. Sinds ze zich aan de smaak van haar moeder heeft ontworsteld, laat ze zich in modezaken graag adviseren en ze geniet van haar eigen spiegelbeeld als ze een nieuwe broek, rok of jurk past.

‘Je kunt eigenlijk alles hebben met zo’n figuur,’ vleiden de verkoopsters haar.

Achter de receptie krijgt ze weleens opmerkingen van cliënten. Vanmorgen complimenteerde een oudere dame haar nog met haar blauwe blazer. Ze houdt van koningsblauw. In haar kast hangen meer kledingstukken in dezelfde tint. Erik van de technische afdeling zegt regelmatig bewonderend dat hij zich elke dag weer op haar mooie verschijning verheugt. Ze voelt zich op haar gemak in haar blazers, kleurige korte jasjes en jurkjes. Elke morgen vertelt de spiegel haar dat ze er goed uitziet. Om complimenten gaat het haar niet maar als iemand zich positief over haar kleding uitlaat, betekent dat voor haar meer dan voor een ander.

Juist vanwege haar verleden.

Vanuit datzelfde verleden hebben de opmerkingen van Verena haar zo gekwetst dat het haar vanavond niet is gelukt om haar gedachten bij haar pianospel te houden. Dagelijks weet Verena wel iets te zeggen dat haar kwetst en blijft bezighouden, maar nu heeft ze haar grootste zwakheid gevonden. Haar venijnige opmerking over het tere punt dat ze had geraakt, getuigde daarvan. Erger vindt Margriet het dat ze nu al bezig is met wat ze morgen zal aantrekken. Verena's kritiek heeft haar onzeker gemaakt. In gedachten kijkt ze met andere ogen naar haar garderobe.

Ze rilt en stopt haar koude handen in haar jaszakken. Het is nog lang geen zomer.

Met snelle passen loopt ze verder, hopen dat ze zich zo kan opwarmen. Ze heeft er een hekel aan om zoveel woede te voelen waar ze niets mee kan. Met wie kan ze dit delen? Op het werk zal niemand haar begrijpen. Verena doet immers wat ze bij haar sollicitatiegesprek heeft beloofd? Ze stimuleert mensen tot nadenken.

Hoort die opmerking over haar kleding daar dan ook bij? Haar voorgangster had daar nooit iets op aan te merken gehad. Integendeel, Miep had meer dan eens gezegd dat ze er altijd zo leuk uitziet.

Over Miep liet Verena zich ook al zo onuitstaanbaar uit. Alsof het mens haar ooit wat heeft aangedaan.

De kilte wil niet uit haar verdwijnen, haar woede blijft ook maar hangen en laait steeds op.

Verena gaat haar niet klein krijgen, probeert Margriet zichzelf op te monteren. Morgen kleedt ze zich zoals ze dat altijd heeft gedaan. Ze trekt zich niets van dat mens aan en ze is zeker niet van plan om haar kledingstijl over te nemen. Van de laatste mode heeft Verena zeker geen verstand. Al drie maanden lang verschijnt ze dagelijks in strakke, vaalzwarte broeken waarop ze drie wijde bloezen afwisselt. De garderobekast van haar nieuwe manager puilt niet uit, zoveel is wel duidelijk.

Morgen zal ze eens voorzichtig bij haar collega's informeren of Verena ook zoveel commentaar op hen heeft. Beledigt haar nieuwe manager misschien iedereen? Of is het iets persoonlijks?

In dat geval is het nogal onprofessioneel om dat zo duidelijk te laten merken.

Ze laat zich in ieder geval niet gek maken.

Ze gaat zich niet aanpassen.

Het onzekere kind dat ze ooit was, bestaat niet meer. Al die jaren heeft ze met heel veel plezier bij de receptie van de zorggroep gewerkt. Dat gaat Verena Hogewoning haar niet ontnemen.

Van die gedachte fleurt ze op. Onwillekeurig recht ze haar schouders. Morgen trekt ze gewoon weer iets leuks aan, waarin ze zich prettig voelt. Na een jeugd waarin ze gedwongen werd om zich te hullen in de artistieke uitspattingen van haar moeder, kleedt ze zich nu alleen nog zoals ze zelf wil. Op dat gebied kan niemand haar de wet langer voorschrijven.

Wanneer ze een kwartiertje later weer bijna thuis is, zoekt ze bij de ingang onwillekeurig naar de jongen die ze vanmiddag zag.

Opgelucht constateert ze dat hij er niet is.

Waarschijnlijk zit hij gewoon thuis bij zijn moeder.

Het is goed dat ze hem naar huis heeft gestuurd.

Ze ergert zich als ze de volgende morgen toch voor haar kledingkast staat te twijfelen en uiteindelijk kiest voor een strakke donkerblauwe broek en een wit shirt met een donkerblauwe streep.

Wanneer ze achter de receptie haar computer start en haar headset opzet, voelt ze zich ongemakkelijk, alsof ze zichzelf heeft verraden.

De eerste telefoontjes komen binnen, er arriveert iemand voor een afspraak met een van de maatschappelijk werkers en ze begint met het doornemen van de agenda en de post. Verena komt binnen en groet haar zonder veel aandacht aan haar te besteden. Al snel gaat ze op in haar werkzaamheden en als Erik van de technische dienst bij de receptie verschijnt en haar nadenkend aankijkt, heeft ze geen idee wat daar de aanleiding voor kan zijn.

‘Is er een familielid van je overleden?’ vraagt hij voorzichtig.

‘Hoezo? Kijk ik zo somber?’

‘Ik weet niet.’ Hij houdt zijn hoofd scheef. ‘Je ziet er vandaag... hoe zal ik het zeggen... een beetje gewoontjes uit... ingetogen is misschien een beter woord. Gewoontjes ben je nooit.’

‘Dank je wel.’ Ze grijnst breed. ‘Mevrouw Hogewoning vond mijn kleding *over the top* en stelde voor om bij een multinational te solliciteren. Omdat ik dat nog niet zo zie zitten, heb ik besloten om me vandaag maar een beetje aan te passen.’

‘Mevrouw Hogewoning?’ Erik trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Je bedoelt Verena? Ze maakte een grapje zeker?’

‘Ik vrees dat ze zo humoristisch niet is,’ reageert ze serieus.

‘Verena? Niet humoristisch? Kom op, Margriet... Heeft ze vandaag niets gezegd toen ze je zag?’

Onwillig schudt ze haar hoofd.

‘Dan zal ze er in stilte lol om hebben gehad. Neem van mij aan dat ze het echt niet heeft gemeend over die kleren en doe morgen maar weer normaal. Hoewel je er vandaag echt niet gewoontjes uit ziet hoor.’

‘Slijmerd!’ Ze lacht tegen wil en dank, maar hij gaat serieus

door: ‘Laat je in het vervolg niet meer door Verena op de kast jagen. Je bent het visitekaartje van de zorggroep riep onze oude Miep altijd en daar ben ik het helemaal mee eens. Ben je trouwens al vrienden met Verena op Facebook? Nee? Ik zou haar een verzoek sturen. Je wilt niet weten wat ze allemaal op haar account post. Dat is soms echt lachen, gieren, brullen.’

Ze hoort hem lachen als hij bij haar vandaan loopt en ze voelt zich echt een beetje dom.

‘Wat vind jij van Verena?’ polst Margriet als ze tussen de middag in het bedrijfsrestaurant bij collega Janet van de afdeling Communicatie is aangeschoven.

Janet trekt haar wenkbrauwen op, neemt nog een hap van haar broodje en kauwt dat bedachtzaam weg. ‘Hoezo?’

‘Zomaar... Ze werkt hier nu een maand of drie en ik vroeg me af of je een beetje met haar op kunt schieten.’

‘Ik vind dat ze het prima doet.’ Janet kijkt haar nadenkend aan. ‘Ze is altijd vriendelijk, maakt grapjes. Ik heb vanaf het begin een goed gevoel bij haar gehad. Ze denkt ook echt mee. Na jarenlang het oubollige gezeur van Miep van de Hazel aan te hebben gehoord vind ik haar een verademing. Of denk jij daar anders over?’

‘Ze is inderdaad heel anders dan Miep.’

Het steekt haar dat er zo over Miep wordt gepraat. Het was Miep die haar negen jaar geleden had aangenomen. Tijdens het sollicitatiegesprek had ze aangegeven dat ze Margriet alleen maar had laten komen omdat ze zo nieuwsgierig was waarom een vrouw met haar capaciteiten solliciteerde als receptioniste.

Margriet had verteld over haar droom als concertpianist, en haar afwijzing voor het conservatorium omdat ze niet goed genoeg was.

‘Dat moet een reusachtige teleurstelling voor je zijn geweest,’ begreep Miep. ‘Maar dan zijn er toch wel andere opties?’

‘Ik weet het niet,’ had ze heel eerlijk verteld. ‘Op dit moment heb ik geen idee wat ik verder wil en daarom lijkt het me goed

om eerst maar eens wat geld te gaan verdienen. Misschien kan ik binnen de zorggroep doorgroeien, of is er op muzikaal gebied een soort van deeltijdstudie die iets minder hoog gegrepen is. ‘En ik ga graag met mensen om,’ had ze er toen ook nog snel aan toegevoegd. ‘Sinds kort begeleid ik een koor.’ Alsof dat hetzelfde was.

Miep had welwillend geluisterd. Na afloop streek ze nadenkend met haar hand door haar korte, grijze haar. Ze verzuchtte dat ze het een loffelijk streven vond maar dat ze zich afvroeg of Margriet wel de goede instelling had om binnen de zorggroep te functioneren. Ze zou nog van zich laten horen.

Margriet had op een afwijzing gerekend.

Stomverbaasd vond ze een week later een uitnodiging voor een tweede gesprek in haar mailbox. Tijdens dat gesprek werd ze door Miep nog eens stevig aan de tand gevoeld.

Na afloop schudde ze haar de hand en stelde voor om het te proberen. Eerst met een contract voor een jaar, met de mogelijkheid tot verlenging. Inmiddels heeft ze een vast dienstverband, maar een studie heeft ze steeds op de lange baan geschoven.

‘Je mag eindelijk weleens wat zelfverzekerder worden,’ had Miep haar op de dag van haar afscheid op het hart gebonden. ‘Je hebt veel meer capaciteiten dan je denkt. Het is doodzonde om die te verwaarlozen. Wanneer je later op je leven terugkijkt zul je er spijt van hebben. Ga eindelijk eens echt iets met je gave op muziekgebied doen. Ik heb je er de afgelopen jaren zo vaak naar gevraagd. Je blijft het maar op de lange baan schuiven. Op een dag is het te laat.’

‘Miep heeft hier ongeveer haar hele leven gezeten.’ Janet neemt een nieuwe hap. ‘Een mens moet nooit ergens te lang blijven hangen. Dat is niet goed,’ voegt ze er met volle mond aan toe. Ze draagt een tomaatrode trui op een korte jeansrok, een even rode panty en zwarte laarsjes. Haar donkere haar heeft ze in een nonchalante knot opgestoken. Margriet betrapt zich erop dat ze vandaag met meer dan gewone aandacht het uiterlijk van haar collega’s in zich opneemt.

‘Hoelang werk jij hier nu?’ wil Janet weten en ineens lijkt negen jaar heel lang.

‘Zo lang ben ik niet van plan om het hier vol te houden,’ reageert haar collega beslist. ‘Op een gegeven moment ga je negatief worden en dan wordt het tijd voor iets anders.’

Is dat haar probleem?

Zit ze te lang op deze plek en moet ze eens elders solliciteren?

Ligt het aan haar dat ze moeite met Verena heeft? Erik vindt haar immers ook heel aardig en grappig. Ze meende dat ze inmiddels behoorlijk wat mensenkennis had. Gaat er nu iets helemaal verkeerd?

Met een ruk schuift ze haar stoel naar achteren en staat op. ‘Ik ga weer aan de slag.’ Ze plaatst haar bord en glas in de afruimkast. Als ze het bedrijfsrestaurant wil uitlopen, botst ze bijna tegen Verena op.

‘Wow! Jij wilt volgens mij echt graag weer aan het werk.’ Verena lacht hardop en loopt verder. Als Margriet achteromkijkt ziet ze hoe ze rechtstreeks naar de tafel van Janet beent en daar een map met papieren neerlegt. Janet lacht als Verena iets zegt, voordat ze naar de balie loopt om haar lunch te bestellen.

Kennelijk schat ze Verena helemaal verkeerd in.

Of ze snapt haar humor niet.

Over twee weken komt Matteo weer naar Nederland. Priscilla leest en herleest zijn appje, waarin hij aangeeft dat hij dan van plan is om in het weekend en na schooltijd met Luca op te trekken. Kennelijk vindt hij het nog steeds heel normaal om Luca op te halen wanneer het hem uitkomt.

Het liefst zou hij hem een paar weken mee naar Italië nemen, maar daar is ze pertinent op tegen. Als Luca daar eenmaal zit, bestaat de kans dat hij niet meer terugkomt.

Matteo heeft zich nog steeds bij haar weigering neergelegd, zij het onder de nodige protesten. Volgens hem willen zijn ouders hun kleinzoon ook graag zien. Met zijn vader gaat het momenteel naar omstandigheden goed, maar de ziekte heeft zijn

sporen nagelaten. Vorig jaar zijn ze samen met Matteo tijdens het voorseizoen een week naar Nederland gekomen. Luca werd overstelpd met cadeaus. Hij praatte honderduit over de uitjes naar de dierentuin en een attractiepark. Uitjes die zij zich financieel niet kan permitteren.

Zijn verhalen maakten haar woedend.

Nadat ze die niet meer onder controle had kunnen houden, zweeg Luca erover. Hij had nog wel een keer gezegd dat hij zo graag het hotel van zijn familie wil zien. 'Ik kan daar later ook de baas worden,' had hij gezegd. 'Het is heel mooi. Papa heeft het me op zijn telefoon laten zien. Jij mag ook mee als je wilt.'

Zo werd Luca omgekocht.

Is het dan gek dat ze Matteo en zijn ouders niet vertrouwt?

Bovendien heeft Matteo haar ooit beloofd om in de buurt van zijn zoon te blijven. Inmiddels zitten er zo'n duizend kilometer tussen hen.

Had ze er destijds maar niet voor gekozen om Luca door zijn vader te laten erkennen en diens achternaam aan te nemen. Had ze maar gezwegen over haar zwangerschap. Ze had het gewoon uit kunnen maken en daarna zouden ze elkaar uit het oog zijn verloren.

Had ze maar...

Vanaf het moment dat ze weet dat Matteo weer plannen heeft om te komen, wordt ze onrustig.

Wat moet ze als hij op een keer gewoon met Luca vertrekt?

Ze had verwacht dat Matteo zou verdwijnen zoals ook ooit haar vader verdween: voorgoed.

Maar hij komt elke keer terug.

Hij laat nooit verstek gaan.

Om de twee maanden is hij een kortere of langere periode in Nederland. Ze houdt het niet precies bij en daarom komt zijn aankondiging voor haar altijd onverwacht.

Over twee weken.

Ze mag er niet eens over klagen, want hij pakt het altijd keurig aan. De eerste dag vraagt hij haar en Luca mee uit eten. Hij

neemt hen mee naar een restaurant dat ook leuk voor kinderen is. Wanneer ze daar zit, voelt ze zich altijd een beetje treurig. De ober denkt dat ze een gezinnetje zijn, de andere gasten ook, maar ze zijn een vader en moeder met een kind. Ze zullen nooit een gezin zijn. Dat heeft ze zelf zo gewild.

In de dagen erna overheerst de onrust omdat ze bang is dat Luca zijn mond voorbij zal praten. Ze heeft veel voor Matteo te verbergen, en dan gaat het vooral om Leo. Hij moet onkundig blijven van zijn bestaan. Dat heeft ze Luca ook op het hart gedrukt.

Als Matteo van Leo weet zal hij kennis met hem willen maken, dat weet ze nu al. Hij zal willen weten met wie ze omgaat, omwille van zijn zoon, en ze weet nu ook al dat Leo hem niet zal bevallen.

Leo is niet de man die je in de buurt van je kind wilt zien. Leo is net zo'n man als haar vader was. Een man zonder een greintje respect voor vrouwen. Een man van wie zij altijd zei dat ze er mijlenver uit de buurt zou blijven.

Wat heeft haar bezielde om Leo bijna een jaar geleden in haar leven toe te laten?

Ze was met hem aan de praat geraakt toen ze Luca een keer naar school had gebracht omdat hij op schoolreis ging. De zon scheen, maar desondanks voelde ze zich gedeprimeerd. Zo passeerde ze Leo's huis dat een paar straten achter het hare ligt. 'Ha schoonheid, wat kijk je somber,' zei hij toen ze langslied en hij net naar buitenkwam. Normaal zou ze stug doorlopen, maar die morgen hield ze in. Leo bood koffie aan en even later zaten ze naast elkaar op twee wankelende tuinstoelen in de zon. Het had idyllisch geleken, en het was wat ze op dat moment nodig had. Leo had haar niet meer losgelaten.

De eerste tijd had ze genoten omdat hij grappig was en haar warme aandacht gaf. Luca wilde vanaf het begin niets van hem weten. Leo had hem een verwend joch genoemd.

Zij had Luca ervoor gestraft. Nu weet ze dat ze naar hem had moeten luisteren. Luca had het beter gezien dan zij.

Juist in de weken waarin Matteo aanwezig is, lijkt haar falen meer naar de oppervlakte te komen. Het zijn de weken waarin ze zich realiseert dat ze het niet beter dan haar moeder doet.

Ze is net zo waardeloos.

Ze leest het in Matteo's blik op de avonden dat hij Luca thuisbrengt met papieren tassen vol nieuwe kleren.

Kleren die haar verwijten dat zij daarvoor had moeten zorgen, dat de broeken die Luca draagt te kort en sleets zijn, dat zijn zomerjas in de winter echt niet meer kan en dat hij aan nieuwe schoenen toe is.

Matteo draagt bij in het onderhoud van Luca. Hij meent dat ze er ruim van kan rondkomen, maar die alimentatie wordt op haar bijstandsuitkering ingehouden. Een vetpot is het dus zeker niet, en daar zijn schulden bijgekomen. Hoe had ze het anders moeten doen toen haar telefoon er de brui aan gaf? Kort daarna ging haar wasmachine kapot. Twee zaken die onmisbaar zijn, maar waarvoor haar het geld ontbrak. Ze is elke maand weer blij als ze haar huur en de aflossing van haar lening kan betalen.

Matteo kan zich daar geen voorstelling van maken. Hij leeft in een andere wereld.

Natuurlijk wil ze het graag anders.

Ze heeft zich al zo vaak voorgesteld hoe het zal zijn om een baan te hebben. Het maakt niet uit wat ze ervoor moet doen, als het maar geld oplevert, als ze maar uit deze uitzichtloze situatie kan ontsnappen. Wat zou Luca het prachtig vinden als ze samen een nieuwe jas voor hem konden uitzoeken van haar zelf verdiende geld.

Ze verlangt er zo naar. Ze neemt zich zo vaak voor om op zoek naar werk te gaan. Het komt er nooit van. 's Morgens kan ze niet uit bed komen omdat ze doodmoe is. Ze vermoedt soms dat ze een ernstige ziekte onder de leden heeft, maar ze durft niet naar de huisarts te gaan. Stel je voor dat het echt zo is.

Luca ontbijt vaak alleen, als hij al ontbijt. Haar zus meent te mogen beweren dat ze een lui varken is, maar die moet eens naar zichzelf kijken. Melissa heeft haar gat er mooi ingedraaid

bij die kerel van haar met zijn meubelzaken. Ze zorgt voor zijn administratie en verder heeft ze een luizenleven.

‘Jij had nou ook in een luxe hotel in Italië kunnen zitten,’ had Melissa haar meteen de mond gesnoerd toen ze er iets van zei. Ze was er niet tegen ingegaan.

‘Je hebt het zelf verziekt,’ voegde ze daar ook nog eens boosaardig aan toe.

Stille woede had ervoor gezorgd dat ze zich vier maanden lang niet meer bij Melissa en haar man Albert had laten zien. Toen Melissa op een dag aan haar deur stond, kon ze onverrichter zake terug.

Op de dag dat ze geld nodig had was Priscilla met hangende pootjes naar haar zus en zwager gegaan. Albert had tegengesputterd, maar Melissa was gezwicht voor haar tranen. Ze voelde zich vernederd toen haar werd verzekerd dat het echt de allerlaatste keer was en dat ze zelf iets voor de kost moest gaan doen.

Kort daarna was het aan geraakt met Leo.

Melissa zal het goed nieuws vinden dat Matteo naar Nederland komt. Ze heeft altijd een zwak voor hem gehad, net zoals Luca.

Op een dag zal ze weer worden vernederd als haar zoon zich er niet langer van zal laten weerhouden om met zijn vader mee naar Italië te gaan. Het steekt haar elke keer weer dat hij zo naar zijn vader uitkijkt. Als zij ergens met hem heen wil, zeurt hij dat hij geen zin heeft, maar als het voorstel van Matteo komt, is hij altijd enthousiast.

Wanneer Matteo zijn komst heeft aangekondigd, wordt Luca ongedurig. Hij wil naar buiten om hem op te wachten en als ze hem dat verbiedt, blijft hij heen en weer lopen naar het raam en weer terug.

Alsof hij het bij haar niet naar zijn zin heeft.

Alsof zij inmiddels de helft van zijn leven niet in haar eentje alles voor hem doet.

Op een dag gaat hij toch naar Italië. Als hij straks groot genoeg is. Ze weet zeker dat hij op een dag met Matteo mee naar Italië

zal gaan om baas te worden in dat grote hotel. Hij begint steeds meer op zijn vader te lijken. Hij zal dezelfde kapes krijgen en hij zal vergeten wat ze allemaal voor hem heeft gedaan.

Langzaam maar zeker kruipen de woede en onmacht in haar omhoog, als een mechaniek dat zichzelf opwindt.

Op haar horloge ziet ze dat Luca elk moment thuis kan komen.

Dat klotejoch.

Zonder aarzelen loopt ze naar de achterdeur en draait die op slot. Wanneer hij nu binnenkomt, zal ze hem wat doen en daar krijgt ze later spijt van. Ze moet even alleen zijn en weer rustig worden.

Langzaam loopt ze de trap op en gaat op bed liggen. Het duurt niet lang voordat ze zijn voetstappen op het achterpad hoort. Hij trekt aan de deurkruk, wacht even en probeert het nog eens. Hij roept haar naam.

Ze houdt zich doof.

Ze blijft doof als hij niet meer roept en zijn voetstappen zich verwijderen.

Dat rotjoch.

Hij heeft het verdiend.

Margriet ontfermt zich steeds vaker over Luca, totdat zijn vader opduikt

Margriet weet zich op haar zevenentwintigste eindelijk aan haar ouderlijk huis te ontworstelen en betreft een leuk appartement. Na een poosje valt haar een jongen op, die zelfs bij slecht weer vaak buiten rondsloentert. Ze raakt met hem in gesprek. Zijn naam is Luca en hij blijkt acht jaar te zijn. Op een dag nodigt ze hem bij zich thuis uit en daar ontdekt ze dat zijn alleenstaande moeder hem ronduit verwaarloost. Steeds vaker ontfermt ze zich over hem. Zijn moeder heeft er geen moeite mee dat haar zoontje zo vaak bij iemand anders verblijft, maar dan duikt zijn vader ineens op, en die blijkt daar heel anders over te denken.

Greetje van den Berg schreef met *De vader van Luca* een prachtige roman over de ongewone band tussen een jonge vrouw en een eenzaam jongetje. Het is juist Luca die Margriet doet beseffen dat ze tot veel meer in staat is dan ze dacht.

Z&K

ISBN 978 94 0191 476 5 NUR 344

9 789401 914765

www.romanserie.nl